

[Holmberg.]

steren — at til den tid, da vi eventuelt skal have et atomkraftanlæg, så må det blive folketingets ansvar i al fald at give tilladelse til bygning og drift af det. Så meget eller så lidt om det.

Sagt meget enkelt handler dette lovfor-slag om det forsikringsmæssige, idet det bygger på nogle konventioner, som det sik-kert vil være rigtigt at ratificere. Atoman-lægsloven fra 1962 indførte jo objektivt ansvar for skader forvoldt ved atomulykker med dertil knyttet tvungen ansvarsforsik-ring. Denne gældende lovs erstatningsretlige bestemmelser hviler på en Paris-konvention fra den 29. juli 1960, der drejer sig om an-svar over for tredjemand. At der bør være et objektivt ansvar, og at der skal være an-svarsforsikringspligt, behøver vel ikke no-gen nærmere begrundelse, for det må jo er-kendes, at der her er tale om en særlig form for virksomhed, som måske kan indebære en fare. Det er altså ikke det, vi skal tage stil-ling til i forbindelse med nærværende lovfor-slag.

I 1963 blev der vedtaget en tillægskon-vention, hvor beløbsrammen for offentlige tilskud forøgedes meget væsentligt i forhold til den oprindelige Paris-konvention. Samme år blev der indgået en verdensomspændende konvention om det civile retlige ansvar for atomskader, nemlig Wienerkonventionen, men på de fleste områder var dens bestem-melser faktisk i overensstemmelse med Paris-konventionen. For at skabe størst mulig overensstemmelse blev der alligevel i 1964 vedtaget en tillægskonvention til Paris-kon-ventionen.

Det kan lyde lidt indviklet, men begynder vi at læse det, hvad vi selvfølgelig gør — vi har fået en hel bog derom — så lyder det egentlig meget fornuftigt. Ingen af de nævnte konventioner er ratificeret af Dan-mark, og det, lovforslaget bl.a. går ud på, er, at det skal kunne lade sig gøre.

Hvad er det så, vi skriver under på, hvis vi ratificerer dem? Ja, Paris-konventionen og dens tillægsprotokol foreskriver, at de delta-gende stater garanterer erstatning for ska-der, for hvilke indehaveren af et anlæg er ansvarlig. Det drejer sig om erstatninger op til 900 mill. danske kr. Erstatninger op til de 530 mill. kr. skal dækkes af anlægsinde-

haverens forsikringer og af offentlige midler i den stat, hvor anlægget er beliggende, mens beløbet mellem de 530 mill. kr. og op til 900 mill. kr. dækkes af midler stillet til rådighed af de stater, der har ratificeret konventionen. Det har vel-ingen særlig men-ing her ved første behandling at begynde at læse op, hvordan dette ansvar skal forde-les. Det kan vi alle sammen læse i det mate-riale, vi har fået. Hvis vi læser det hele, må vi erkende, at det kan godt virke lidt ind-viklet, i al fald det tekniske. Det er et for-slag, som absolut egner sig til udvalgsbe-handling.

Vi må jo indrømme, at det er en ny tid. Vi ved, at Danmark inden for OECD delta-ger i det internationale samarbejde om atom-energiens fredelige udnyttelse, og så er det også naturligt, at vi bidrager økonomisk.

Lovforslagets § 1 indeholder en hel del definitioner af atomanlæg og transportmid-ler, erstatning og forsikring. Lovforslagets hovedprincip er, at erstatning skal ydes af indehaveren af atomanlægget, som der på-hviler erstatningsansvar, selv om skaden er hændelig. Der er en del bestemmelser om territoriale anvendelsesområder, ulykker i og uden for anlægget, under transport m.v., de danske domstoles kompetence osv.

Det bliver tit og ofte sagt, at et lovforslag egner sig til udvalgsbehandling.

Det kan være mere eller mindre rigtigt, men i dette tilfælde er det i hvert fald rig-tigt, og vi tilsiger velvillig udvalgsbehand-ling.

Lone Dybkjær (RV):

Som det fremgår af justitsministerens fremsættelse, er der ikke tale om nogen ny lov. Lovforslaget gentager i det væsentlige den gamle lov fra 1962, men der foreslås en række ændringer i erstatningsreglerne af hensyn til Danmarks eventuelle ratifikation af nogle internationale konventioner samt tilføjelse af en bestemmelse om et gebyr for godkendelse af og tilsyn med anlæg.

Lovforslaget indeholder i det væsentlige tre hovedpunkter. For det første: hvad er et atomanlæg? For det andet: hvem godken-der, om der må bygges et atomanlæg? Og for det tredje: erstatningsregler.

De to første punkter fylder næsten ingen-ting, mens erstatningsreglerne fylder det